

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ι΄



ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 14 ΤΟΥ ΓΕΝΗΑΡΗ 1912



ΑΡΙΘΜΟΣ 462

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

CHARLES BAUDELAIRE. 'Από τὰ «Μικρὰ ποιήματα σὲ πρόζα». XXXVII. Χαρίσματα τοῦ Φεγγαριοῦ (μετάφρ. Ἐσπερος).

ΤΑ ΔΕΚΑΧΡΟΝΑ τοῦ «Νουμά».

A. E. Κουβέντες. Παιδικήσια χαρὰ καὶ λύπη

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ. Στὴ μοναξιά μου.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ. Ὁ προϋπολογισμός.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ. Πολιτικὴ Ἐπ. θεώρηση.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ. Intérieur.

A. ΤΡΑΝΟΣ. Φιλελεύτεροι (Γ').

Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Πεζὰ τραγούδια.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Α΄.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ὁ χειμώνας! Ὁ χειμώνας! Νά τος, νά τος πού ζυγώνει. Πάει πού πάει τὸ καλοκαίρι. Πάει ὁ ἥλιος. Πάνε τὰ λουλούδια. Πάνε τὰ μπάνια. Οἱ περὶπατοι πάνε, πάνε οἱ μακρινὲς οἱ κουβέντες μὲ τὴν ἀγαπημένη σὲς ἀκρογιαλιές.

Φυσᾷ ἓνας ἄνεμος μπούζι. Πέφτουνε τὰ φύλλα... Τί καλὰ! Θάφήσω τὴν ἐξοχή, νὰ γυρίσω στὴ χώρα. Θὰ καθήσω κοντὰ στὴ σόμπα, στὴς λάμπας μου τὸ φῶς, ξεφυλλίζοντας κανένα βιβλίον καινούργιο, μυρίζοντας τοῦ φρέσκου τοῦ τύπου τὴ μυρωδιά, ἐνῶ στὴν τζέπη μου κάπου θὰ σιγοχαδέδω τὸ βραδασάκι τῆς μονάκριβης πού θερμὰ μὲ προσμένει τὴν ἀβριανή, στὸ καμαράκι τῆς τὸ ζεστό.

Κεριακή, 15 τοῦ Ἁγ. Δημήτριου, 1911.

Β΄.

ΣΑΝ ΤΟ ΚΙΤΡΟ

Ἐσὺ σὰν τὸ κίτρο μυρίζεις. Ἐσὺ τὰ κίτρα μου θυμίζεις πού μοσκοβολοῦνε στοὺς κάμπους τῆς Χιόσ. Κι ὡστόσο δὲν τὰ ξέρεις τὰ κίτρα τῆς πατρίδας.

Ἐσὺ ἐκεῖ κάτω δὲν πῆγες, κόρη μου ἀγαπημένη. Σ' ἔφερα μέσα μου ἐγὼ ἀπὸ τὸν τόπο τὸ μακρινό, πού τὸ πόδι σου δὲν τὸ πάτησε ποτέ σου, κι ἀπ' ἔπου βαστάς τὴ γλυκειά σου τὴν ἄγρια μυρωδιά, πού στὴς Δύσης τὰ λιμέρια ξυπάζει: καὶ μεθὰ, σὰν τὴν πρωτότυπη, τὴν ἀπόμακρη, τὴ μεγαλογέννητή σου τὴν ποίηση.

Δευτέρα, 16 τοῦ Ἁγ. Δημήτριου, 1911.

Γ΄.

ΣΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙ

Σὲ κοίταζα, παιδάκι μου ἀπαλό, καὶ κουβεντιάζαμε μαζὶ στὸ ἤσυχο μου τὸ σπουδαστήρι, ἔπου σοῦ ἀρέσει νὰ θωρᾷς ὀλόγυρά σου τὰ ξύλινα τὰ βράφια, φορτωμένα βιβλία, πού ἀνεβαίνουνε ἴσια μὲ τὸ ταβάνι. Ἐχομε τὰ ἴδια γούστα κ' οἱ δύο, ἀγαποῦμε κ' οἱ δύο μας τὰ βιβλία. Εἶναι ἴσως γιὰ τὸν πατέρα ἢ μεγαλύτερη χαρὰ, νὰ βλέπῃ στὴν κόρη του ἀπαράλλαχτο καὶ συνάμα μεταμορφισμένο, τὸν ἑαφτό του.

Ἔτσι καὶ σὺ, μικρή μου, συχνά, χωρὶς νὰ τὸ κάμῃς πύτηδες, σὰν τὸ μαϊμουδάκι τὴ μαϊμού, θυμίζεις τὸν πατέρα, μόνον πού στὰ κινήματά του, στὸ νού του, στοὺς πόθους του ἔδωσες καινούργια, δική σου μορφή. Τὴν ποίησή του—ἂν ἔχει ποίηση τὴν ἔκαμες μουσική, βιολί τὸ χαρτί του, τὴν πέννα του δοξάρι.

Γιὰ τοῦτο, μιὰ μέρα, σὰ μείνη ἔρημο τὸ σπουδαστήρι, ἀφοῦ ἀδειάσουνε τὰ βράφια καὶ φύγουνε κάτω μακριὰ τὰ βιβλία τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς φιλολογίας, θὰ βάλῃς ἄλλα ἐσὺ, θὰ βάλῃς ἔπερες, συνάτες, συμφωνίες. Θάλλάξῃ ὄψη τὸ σπουδαστήρι. Θάλλάξῃ φωνή. Βιολιά θὰ κρέμουνται στοὺς τοίχους ἐκεῖ πού κρέμουνται κορνίζες τραγούδια ἠἀντηχοῦνε κεῖ πού βροντοφωνοῦσε στίχους ὁ πατέρας.

Καὶ ὅμως, μαϊμουδάκι μου ἐσὺ, ἂν καὶ περᾶσουνε χρόνια καὶ χρόνια, ὅσο κι ἂν εἶναι τὸ διάστημα καιροῦ πού θὰ μᾶς χωρίζῃ, ἐγὼ θαῤῥῶ πὼς θὰ εἶμαι πάντα ἐκεῖ, ἐκεῖ πού εἶσαι, γιὰτὶ ὅλα πάντα θὰ τὰ ζωντανέθῃ τὸ φύσημα τῆς ἴδιας ψυχῆς.

Τρίτη, 17 τοῦ Ἁγ. Δημήτριου.

Δ΄.

ΣΤΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Εἶμαι στὸ Πεῤῥόζι, κάτω στὴ Δύση τῆς Γαλλίας, κάτω στὰ κρογιαλῖα τῆς Μπρεττανίας μακριὰ. Βγαίνω περίπατο. Πάω στὸ λιμάνι. Πάω ἴσια μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ριχτιμοῦ. Ἡ θάλασσα στὰ πόδια μου παίζει. Στέκουμαι στὸ ριχτίμι καὶ τὴ θωρῶ. Ἄξαφνα ἢ σκηνὴ ἀλλάζει: μοῦ φαίνεται πὼς στέκουμαι τώρα